

Cazul dela farul Olinca

— Note de drum pe apă —

Tresar din somn speriat.

Un zbirniit răgușit de sonerie îmi sfredelea urechile. Într-o clipă fui în picioare. Dormeam epurește de când instalasem telefonul chiar la capul patului.

— Allo! Cine-i acolo?

— Bateria dela gura Dunărei. Incepem manevra pentru deschiderea estacadei? E ora 4 dimineață. Pilotina Letei e gata de plecare; vă așteaptă.

Afară era încă întuneric,—o noapte rece, umedă, de toamnă întârziată.

Orașul cu vechile case de lemn, portul cu vasele ancorate, pădurile de stuf și bălțile cu lumea de vietăți din Deltă, dormeau neclintite încă în besna oarbă a nopții.

Era atita liniște în tot cuprinsul mort al Deltei, încît pământul obosit și marea potolită păreau căzute în somnul adînc de veci. Și din natura întreagă amorțită, numai Dunărea cea fără de astîmpăr își mîna necurmat undele tăcute la vale, în spre mare. În noaptea ceaia apa era tulbure, cenușie și groasă ca uleiul.

Dela începutul războiului ne deprinsesem să trăim la întuneric cași cîruițele; în fiecare noapte ne așteptam la vre-un bombardament din largul mării sau la vizita hidroplanelor germane. Ochiul noștri se obișnuiseră să pătrundă întunericul, ca ochii de pisică.

— Gata de plecare! Mola! — șoptește pilotul; pe cînd Neculai, ordonanța mea, un uriaș mototol și somnoros, îmi aruncă de pe mal pelerina făcută ghem, cu binoclu și revolverul în ea.

Plecăm cu luminile de drum stînse. Nici un zgomot, nici o vorbă; toți sînt muți; mișcările se fac încordate, pipăind și

pe tăcute; comenzile la cârmă și mașină se șoptesc tainic dar hotărît; ochii deschiși mari și auzul ascuțit. O navigație pe furiș; singură mașina mică a pilotinei mai sffirte și dudue pe infundate ca un samovar supraîncălzit. Alunecăm ușor pe lângă niște umbre negre lipite în șir de cheu: sînt torpiloarele ru-sești. Nici o mișcare, Rușii dorm tun.

Ocolim o pată mare vînată care ne închide o clipă vederea: e crucișetorul nostru, bătrîna *Elisabeta*; vîrfurile catar-gelor înalte se pierd în cerul întunecat. Treceam la cîțiva metri de ea. Nu se simte nici o suflare; numai cînd ajungem la pupă, un glas răgușit, ne întrebă răstît: Cine-i?

— Pilotina Letei!

— Liber!

Portul mort, orașul adormit, rămîn în urma noastră per-dute în bruma răce a nopții. Dacă n'am auzi din cînd în cînd lătratul cînilor credincioși sau cucurigul cucoșilor harnici, sin-gurii care nu se supun strășniciei ordinelor militare, nici n'am bănui ființa unor așezări omenești în toată pustietatea Deltei. Nici o lumină, nici o mișcare, firea întreagă a împietrit; o lume ca 'n povești; viața oprită în loc; un oraș mut, încremenit deodată, fermecat de-o taină, adormit în vrajă de-o mină ne-văzută.

Eșim în largul mării.

Abia se desprinde din faldurile nopții bateria dela gura Dunărei. Tunurile mute, îngropate în nisip, dorm cu gurile căscate în spre mare.

Farurile stîNSE, la capetele țeurilor de piatră, par niște orbi uriași împietriți la poarta Dunărei. Și 'n masa neagră de umbre și 'ntuneric care rămîne în urmă, tresare cîteodată un fulger scurt, o scîntee albastră ce scapără o secundă pe cerul înourat. E telegrafia fără fir dela Elisabeta. La ora asta se prind știri de războiu pe care turnul Eiffel, prin unde herțiene, le împarte în lumea întreagă.

Navigăm pe lângă coastă, pe fund mic, să nu ne prîndă submarinele germane care veneau în nopți întunecoase să sa-mene torpile fixe între Insula Șerpilor și gura Dunărei, în dru-mul vaselor rusești.

Mergeam cu toată viteza ca să nu ne apuce ziua pe drum, să fim surprinși pe mare de hidroplanele care zilnic ve-neau dinspre Constanța.

Eram nerăbdător s'ajung la Sfîntul Gheorghe cît mai de-grabă: promisem c'o zi mai înainte o scrisoare ciudată dela moșul Ghiță Orez, gardianul farului Olinca.

Noi cei din Delta, rămași complect izolați de țară, ne a-flam direct subț comanda rusească. Aliații noștri, de dragul morunilor, nisetrilor și a icrelor negre, găsiseră că este o ab-solută necesitate militară de a se cuibări la gura brațului Sfîntul Gheorghe, centrul pescăriilor noastre.

În punctul de observație dela farul Olinca, postul de marinari români fusese înlocuit, pentru motive militare, printr'un post rusesc. Jândarmii noștri rurali aduși legați la Sulina. Agenții de pescărie ai statului arestați ca spioni periculoși. Vaselor militare ruse cărau mari cantități de pește și icre, pe care le vindeau la Odesa și Sevastopol.

Și dintr'o parte și din alta, zilnic primeam reclamații prin telefon. Trebuiau cercetate lucrurile la fața locului.

Cel mai dîrz reprezentant al autorităților locale se ținuse acolo Moșul Ghiță Orez.

Veteran din 77-78, tunar la bateria dela Calafat, era de treizeci de ani funcționar al Comisiei Europene dela gura Dunărei. Odată cu debarcarea Rușilor în Deltă, el își luase cu dela sine putere drepturi, privilegii și prerogative internaționale, întrucît susținea că el reprezintă interesele Europei la gurile marelui fluviu.

Deși se găsea singur la un far, Rușii îi recunoșteau titlul pe care și-l luase: *nacialnicul* (șeful farurilor Comisiunii Europene).

Tovarășul lui dela far, un Turc bătrîn din Anatolia, fusese ridicat din prima zi de Ruși și expedit la Sevastopol.

Cînd maiorul rus, care avea comanda trupelor din Sfîntul Gheorghe, i-a trimis vorbă să se astîmpere că altfel îl scoate dela far și-l trimite și pe el pachet în Rusia, moșul Ghiță Orez, *nacialnicul* farurilor, s'a îmbrăcat curat, și-a înșirat cele trei decorații romînești și Sfîntul Gheorghe rusesc, netezîndu-și făcălia albă în formă de pensulă, mîndru și grav s'a prezentat maiorului rus. I-a vorbit ritos și foarte de sus ca un vechiu funcționar al Comisiei, diplomat cu rutină:

— Farul nu este al statului român ci al Comisiei Europene; el, Ghiță Orez, a fost așezat în funcție de cele șapte Puteri ale Europei, și deci nici într'un caz nu poate fi scos numai de o singură Putere, fie chiar o mare putere ca Rusia. Și trebuie să se știe că de toate ce se înfăptuiesc acum la gurile Dunărei se va da într'o zi socoteală la masa verde, ori la Paris, ori la Londra.

Maiorul rus, cam slab în diplomație, a rămas de o camdată pe gînduri.

Ultimul raport pe care îl primisem dela farul Olinca era scrisoarea ceia ciudată, pe care un marinar o adusese ascunsă în teaca baionetei, de teamă să nu cadă în minile Rușilor.

Domnule Comandor,

„Rog bunătatea Domniei-Voastre a veni aici la fața locului, negreșit și cit mai repede de urgent.

„E mare trădare la mijloc, care va să zică am ajuns ca

„frate pe frate să se vîndă precum Iuda pentru treizeci de arginți a vîndut pe Hristos. Mai mult nu pot spune că aci și păreții au urechi. Musai trebuie să vă vorbesc în patru ochi, care am zis și voi zice toată viața că nu sinteți numai șeful suprem ci și părintele nostru al Romînilor din Deltă.

„Vă așteptăm cu nerăbdare prezentarea Dumnevoastră la farul Olinca de urgență neintîrziat fiind la un caz de foarte mare forță majoră.

„Țineți în foarte secret scrisoarea și nu suflați nimirica.“
„Al Domniilor-Voastre prea supus la ordine

Ghiță Orez

„Veteran și gardian la farul Olinca al
Comisiunii Europene“

Deși cunoșteam bine apucăturile moșneagului de care făceam cu toții haz, totuși eram cam îngrijat, mai cu samă că ultima dată, postul de observație dela Olinca nu semnalase ca de obicei venirea hidroplanelor germane

Fusesem surprinși. Sirena crucișetorului Elisabeta dăduse prea tîrziu semna ul de alarmă. Și cu toate că douăzeci și trei de guri de foc trăgeau din Sulina, bombele aruncate omorîseră într'o singură zi șase inși, răniseră vre-o zece și distruseră trei case.

Înfășurat în pelerină, cu pulpele înghețate, ghemuit între doi colaci de frînghie, ședeam afară pe puntea pilotinei, care se legăna domol și cadînat.

Cu ochii pe jumătate inchiși, vedeam mereu aceleași scene care mă tulburase în timpul zilei: mă urmărea continuu privirea rătăcită a unui soldat Rus, care înebunise trăgînd la mitralieră, pe-o șalupă surprinsă pe mare și urmărită de două hidroplane... o femeie căzută într'un lac de sînge, omorîtă de o schijă de bombă.. patru copii care se jucau în curtea în care explodase bomba scăpaseră neatinși, iar mama lor, în fundul camerei, ascunsă după un dulap, pe cînd striga la copii să se ascundă fusese lovită de o țandură intrată pe fereastră.

Deschid ochii, și fără să-mi dau samă, privesc talpa cizmei care călcase în lacul acela de sînge caid încă, atunci cînd am intrat în casă.

Negurile nopții se limpezeau. Luceafărul dimineții începuse a păli. Și în vasta respirație a mării, o *briză* răce de brumă înfiora geana viorie care se ridica treptat la orizont.

Un marinar la proră sta de gardă cercetînd înainte fața apei ca să descopere minele ce le-am putea întilni. Ciocnind una din ele ne-am ridica în naltul cerului. Un alt marinar la pupă căuta în sus, pîndind ivirea hidroplanelor. Loviți de vre-o bombă ne-am coborî în fundul întunecat al mării.

Și totuși, ce ușor deprinderea ne schimbă firea. Privesc

pe subt gene la cei trei oameni din jurul meu pe punte: cel din pupă, un băețandru rotund și roșcovan, și-a scos din carimbul cizmei o perie neagră de vax; tacticos își netezește părul și tiuleile de musteți.

— Mă, boxule! tu îți faci freza la tauleță în loc să pindești hidroplanele? îi strigă în glumă pilotul dela cîrmă.

— N'ai grijă, că nu trece nici o pasăre în zbor fără s'o prind în binoclul meu. Ajungem noi în port înainte de venirea musafirilor. Iaca, a și prins a înegri uscatul înainte.

O liniuță cenușie tăia zarea înaintea noastră spre miazăzi.

În revărsatul zorilor cerul și apa își schimbau spre răsarit culoarea. O draperie de purpură se vedea căzînd în faldiri, mlădiată pe oglinda răce a mării metalic poleită.

În clipele aceste de farmec, în solemnă pace a deșeptării, subt ploaia ceia de aur, cînd pare că natura rizînd deschide ochii în faptul dimineții, simți parcă mai greu gîndul ce-apasă cu muștrare pe cugetul omenesc — războiul: milioane de oameni învrăjbiți putrezesc prin șanțuri, pradă, distrug, seucid pe brazdele pămîntului ce trebuie să-i hrănească... se caută, se pîndesc pe marea argintie ce o răscolesc în clocotul exploziilor... se lovesc din zbor prin văzduhul albastru, prin aerul ce-l infectează cu gaze ucigătoare și miros de benzină.

Toate elementele naturii stăpînite de mîntea omului sînt astăzi tulburate de răutatea și dușmănia lui. Numai soarele, veșnic același, se înalță căutînd, în magica și eterna-i nepăsare, la deșărtăciunea vietăților cugetătoare ce, fără de astîmpăr, se frămîntă pe un petec din scoarța globului pămîntesc.

— Se vede bine farul dela Olinca — îmi spune pilotul dela cîrmă.

Schimbăm drumul spre coastă. Colibele negre de pescari pătează pinza cafenie ce undulează în zare pe dune de nisip.

Intrăm încet pe gura Sfîntului Gheorghe și abatem în canalul îngust ce duce la Olinca — o potecă de apă verde, clară, între pâręi de papură imensă, de înălțimea catargelor șalupei.

De sus, din balconul farului, moșul Ghiță Orez, *naționalicul farurilor*, ne-a recunoscut de departe. Deprins cu scările, ca un flacău sprinten coboară în fugă și prinde *bandula* dela pilotina ce acostează la piciorul farului.

— Să trăiți, domnule Comandor! vă așteptam ca pe tata, că nu mai e chip de trăit aici.

— Ce faci, moșule? vino înăuntru să stăm puțin de vorbă.

— El se codește făcînd cu ochiul la cîțiva Ruși, care se adunaseră în jurul șalupei căutînd chiorș la noi.

— Ba, eu oi zice că mai bine-i să o luăm încoace pe malul mării.

Am plecat amîndoi spre dunele de nisip.

— Ei, ia spune, moșule, ce ai pe inimă, ce-i cu scrisoarea ceia?

El se opri în loc căutînd tainic în jurul nostru, deși eram singuri în toată pustietatea ceia.

— E trădare mare! zău că-i trădare! ne vinde, domnule, ne vinde Rusul țărișoara, creleți-mă, că-s om bătrîn, cînd vă spun că Rusul vinde pe Rumîn Neamțului! Și moșneagul își scoase căciula făcînd cucernic o cruce mare și o temenea spre pămînt.

— Ei, lămurește-mă, moșule, că până acum n'am priceput i mic.

— Stai că spun tot, să știi bine că mă tae bucățele, da' fiecare bucațică din mine tot are să strige sfîntul adevăr.

Și moșul, vorbă lungă, o ia pe departe:—Că d-voastră știți precum se poartă ei, pardon ca porcii... vin beți aici sus la far, cîntînd cu armonica parcă ar fi pardon la șantan în Sulina... și dacă le spun cu binișoru': măi băeți, noi se cheamă că sîntem aliați cu voi, ei de colo: net aliați! noi prătectori!

— Bine, bine, moșule, lasă astea, spune odată ce-i cu trădarea, că asta mă interesează.

— Stai, că ajung acuma și acolo, că eu dacă am rămas la far singur, că știți doar că vor să mă scoată, că le stau ca sarea în ochi; eu nu pot să dorm noaptea, și cum mi-am făcut obiceiul stau și mă uit la lună. Acuma patru nopți ședeam singur, Rușii dormeau tun; răsucesc eu o țigară și mă uit pe mare, în lumină luni, că era plină, și mi se pare că văd niște umbre în cărarea de lumină de pe fața apei.. Iau ochianul cel mare al farului, că știți ochianul nu l-am predat nici mort la Ruși, și zăresc bine două lotci de pescari cu cîte doi oameni în fiecare. Zic eu în mine: cine or fi lipovenii ceia care au eșit acu noaptea la pescuit? că doar nu-i slobod ca mai înainte. Trebuie să fie învoiți dela ștab, zic eu.

Și cum stam și priveam așa, numai ce văd chiar în dîra de lumină a luni că se ridică deodată o pată neagră din apă, mai întăiu s'arată așa ca o spinare de bivoli.

Ptiu drace! zic și prind a mă freca la ochi. Iau răpede ochianul și mă uit țintă într'acolo. Se vedea bine eșind din apă așa ca un coș de vapor înecat; am văzut cum s'a deschis un capac și din el s'a ridicat până la brîu un om care făcea semne cu șapca. Măi, zic eu, mare minune și asta. Cele două lotci s'au apropiat și ca dracu, taman atunci o pînză fumurie de nour trecu prin dreptul luni. Se vedea, dar nu bine.

Cînd s'a luminat din nou, coșul acela se afundase, pierise de tot; pe fața apei nu se mai zăreau decît cele două lotci, dar numai cu cîte un om în fiecare. Mă uit din nou, șterg cu mîneca ochianul, zic: doar nu-s beat! Unde sînt ceilalți doi oameni? Mare poznă e și asta. Acuma vedeam bine cele două lotci care veneau încet spre gura canalului cu cîte un om în fiecare trăgînd rar la lopeți.

N'am dormit toată noaptea. Dimineața dau fuga până în sat și găsesc pe Neagu, caporalul de marină dela telefonul ro-

mînesc. El după ce ascultă cu gura căscată, deodată își dă cu palma peste frunte: moșule, să știi că a fost un submarin nemțesc. Și dacă i-a luat pe cei doi pescari, asta-i numai ca să le arăte locurile pe unde să samene ei mine.

Vezi, ne minunam noi cum de știi ei să umble noaptea pe aici cînd farurile sînt stinse, gemandurile și toate semnalele scoase; oricit de șiret e Neamțu', da' tot e greu de nimerit fără piloți sau oameni din partea locului.

Care va să zică pescarii noștri îi slujesc pe Nemți, lipovenii noștri din Delta sînt spionii lor—halal! frumoasă trebușoară-i asta!

Umblăm noi prin sat să aflăm cine au fost cei care au eșit noaptea la pescuit. Aflăm că numai două lotci: a lui Lidîroz și a lui Eftimof au eșit în mare. Amîndoi dezertori, o ploșiți pe lîngă ștabul rusesc.

Dacă au simțit Rușii că umblu să discos lucrurile, unul mi-a spus în patru ochi: rău faci, moșule, că te amesteci unde nu-ți fierbe oala. Atunci v'am scris la Sulina să faceți cum îți crede mai bine.

Mi-am notat numele pescarilor bănuți, dar n'a fost chip să mă înțeleg cu maiorul rus asupra cercetărilor ce trebuiau făcute. În timpul nopții m'am întors la Sulina.

După trei zile, garnizoana mă anunță că gardianul farului Olinca a fost ridicat și închis în arestul rusesc, invinuit de spionaj, și că peste două zile va fi expediat la Sevastopol.

Alerg la comandamentul rus; amiralul foarte politicos se scuză că el nu știe nimic, că el n'a dat un asemenea ordin; probabil că biuroul de spionaj a luat măsura asta; că acest biurou lucrează direct cu amiralitatea dela Sevastopol și că îl spionează și pe el, că nu poate face nimic altceva decît să întîrzie expedierea la Sevastopol.

După șase săptămîni de reclamații, interveniri și protestări pe la ștabul rusesc, *Morskoî ceastî*, biuroul de informații, biuroul de spionaj al armatei, biuroul de spionaj al marinei, biuroul de contra-spionaj din Delta, am izbutit să-l aducă pe moșneag, legat burduf, la arestul rus dela Sulina.

După alte șapte săptămîni s'a hotărît judecarea lui de o comisie ruso-romînă, după ce ne-am angajat solemn că dacă se va dovedi vinovat îl vom împușca pe piața palatului Comisiei Europene, ca pildă pentru ceilalți funcționari ai Comisiei, despre care Rușii susțineau că sînt toți spioni plătiți de Nemți și lăsați anume pe loc în timpul războiului.

Inculpatul avea trei puncte de acuzație:

Intr'o zi, pe cînd se scâldea în mare, a fost surprins făcînd semne cu cearșaful la hidroplanele germane. În mai multe rînduri noaptea a fost văzut la far făcînd semnale luminoase,

subt motiv că își aprinde țigara, deși nu era permisă nici o lumină. S'a găsit asupra sa un carnet cu numere și însemnări asupra mișcărilor vaselor și direcției vînturilor—jurnalul obișnuit al farului.

Invinuirile erau așa de copilărești și ridicole, încît comisia de judecată i-a dat drumul moșneagului dela prima înfățișare.

Dar înapoi la far cu nici un chip n'am mai putut să-l pun ; trebuia să rămînă în Sulina.

Slăbit, amărit, vegeta toată ziua pe malul mării, cu undița la pescuit. Duminica, îmbrăcat curat, se ducea la biserică, cu cele trei decorații pe piept, pe cea rusească n'o mai punea, cumpăra cîte-o luminare de ceară și o aprindea la altar în fața icoanelor, bolborosind ceva o rugăciune sau un blestem dar de cîte ori eșea din biserică, se oprea în ușă căutînd încruntat în largul mării, oprindu-și privirea spre coasta dela Miazănoapte.

Uneori venea pela mine să afle știri de războiu. De cîteori mă găsea singur începea să-și spună paraponul.

— Vezi că eu am avut dreptate, că de aceia nici Dumnezeu nu le ajută lor, că praf și scrum se alege de împărăția asta.

Și moșneagul îmi înșira iar chestia lui, cum o numea el: *Cazul dela farul Olinca*. Era ferm încredințat că odată și odată, la sfîrșitul războiului cînd va veni ceasul socotelilor la masa verde, ori la Paris, ori la Londra, se va dovedi că el, Ghiță Orez, nu putea fi scos dela far de o singură Putere, întrucît fusese așezat în funcție de cele șapte mari Puteri reprezentate în comisia Europeană dela gura Dunărei.

Toată lumea din Sulina cunoștea chestia Ghiță Orez sau *Cazul dela farul Olinca*. Mulți făceau haz, și unii chiar îl înteteau să facă reclamații scrise ; cîțiva străini, funcționari ai Comisiei Europene, petreceau traducîndu-i petițiile în limbi străine, asigurîndu-l că le vor trimite delegaților Puterilor reprezentate în Comisie.

Se sfîrșise războiul ; eram în Galați gata de plecare la Paris, fiind numit în delegația romînă pentru conferința hotărîită în chestia Dunărei.

Mă pomenesc într'o seară acasă cu moșul Ghiță Orez, sosit cu vaporul din Deltă. Intră gîfîind, ștergîndu-se de sudoare pe frunte :

— Cînd am auzit că plecați am venit într'o întinsoare, că-mi era frică să nu vă scăp.... știți... chestia mea... cazul dela farul Olinca.... pot mulțumi Domnului că iaca a venit și ziua cea de judecată la masa verde, pe care o aștept de atît amar de vreme.... că vezi... dacă am avut dreptate și D-zeu mi-a

ajutat, nu degeaba am dat atâtea luminări la biserică... acum se cheamă că Rusia s'a prăbușit, țara noastră s'a făcut mare... a mai rămas să văd cum s'a alege și cu chestia mea, și pe urmă pot zice amin și să închid ochii liniștit...

Scoate cu grijă din buzunarul dela piept un teanc de hîrtii, le desfăce cu sfințenie și mi le înmînează, arătîndu-le pe rînd.

Petițiile erau făcute în trei limbi, cu timbru în regulă.

— Iaca, asta e pentru Franțuzu, asta e pentru Englezu și asta pentru Italianu...

Cînd am observat pe cele trei petiții, scris caligrafic, numele: *Clemenceau*, *Lloyd George* și *Orlando*, eram gata să izbucnesc de rîs, dar m'am stăpînit în fața bătrînului blajîn, care cu atîta încredere în ochii umezi și în glasu-i rugător stăruia să nu-l uit cînd a veni vorba acolo la Paris și despre chestia lui.

Și după ce mai scoase o hîrtie din buzunar se opri nedumerit.

Apoi cu petiția asta e bocluc; unii zic s'o dau și alții zic că nu trebuie s'o dau pentru American...

— Care american?

— Cum, nu cunoașteți pe domnu' Wilson?

E drept că Americanul încă nu-i băgat în Comisia Duna-rei, da' n'are aface dacă și el lucrează laolaltă cu ceilalți, o vorba n'ar strica și pe lingă el, mai cu seamă că am auzit că-i om tare de treabă și cinstit. Iacă am și o poză pe care mi-a dat-o unul dela casieria Comisiei. Vezi, cum stau la sfat iștia patru mari dela Paris împrejurul mesei verzi?

Era o gravură tăiată din „*Illustration*“, pe care moșneagul o păstra privind-o cu mare evlavie.

Credeam că isprăvit, cînd deodată îl văd că se întoarce, se apleacă și ridică traista, pe care o lăsase la ușă.

— Mai am o rugăciune; dar să nu vă supărați.. Iaca, m'am gîndit că n'ar strica să aveți și ceva de ale gurii.. am adus oleacă de icre negre și niște pește sărat.

Și, hotărît, răstoarnă toată traista în mijlocul casei.

— O cutie de icre moi îndulcite cît trebuie pentru drum și astalaltă cu icre tescuite pentru cei mari dela Paris. Mai am cinci nișetri uscați și potriviți din sărătură, sînt minunați cu oleacă de usturou și numai o țîră de oțet.

De data asta n'am putut să-mi mai stăpînesc rîsul.

— Da' bine, moșule, cum vrei să mă car eu cu toate astea? nu știi cît de greu e drumul acum?

Ba știu, tocmai de asta n'am adus de cît alîta, că altfel știam eu ce să le pregătesc dumnealor.

Zic să le duci numai așa, de-o gustare, în chip de probă, numai ca să-și facă și cei mari dela Paris o idee de cese lucrează și pe la noi în Deltă.

Și bătrînul nu mă lasă de loc, stăruie mereu încercîndu-se pe departe să-mi dea sfaturi cum ar trebui să-i iau cu binișorul pe cei mari dela Paris, cum să pun chestia acolo cînd o veni vorba, la masa verde, despre cazul dela farul Olinca, dăscălindu-mă și lămurindu-mă pentru a suta oară, ca să nu uit și să încurc lucrurile: cum el, Ghiță Orez, a fost așezat în funcție la far de cele șapte mari Puteri, deci nu putea o singură Putere să-l scoată dela farul Comisiei Europene a Dumnărei.. și îmi înșiră iar toată istoria pe care o cunoșteam pe de rost.

N'a fost chip să scap de el de cît după ce m'am angajat formal că voiu preda peștele sărat și icrele tescuite la Paris, și voiu susține cauza lui în fața Consiliului Suprem cînd va veni la ordinea zilei, la masa verde și chestia lui: *Cazul dela farul Olinca.*

Jean Bart

INTERNET, BUNAVESTIREA ROMANILOR, APROF. BANGOR